

a l'altre n'hi falta. Però això ha passat tota la vida. Quan no vivíem del turisme, tothom considerava aquestes basculacions com una cosa natural. Ara, lògicament, per tal de disposar de més superfície per als banyistes, l'Ajuntament de Lloret cada any anivella i reestructura una mica la platja amb màquines. Aquesta operació costa a les arques municipals –diuen– una mitjana de cinquanta mil euros anuals.

El Ministeri també és savi? | Tot i això, el municipi no ha demanat res al Ministeri de Medi Ambient, però aquest, sensible (?) als problemes catalans, ha decidit espontàniament –els sobraven calés?– estudiar els problemes de Lloret i ha arribat a la conclusió, després de l'anàlisi de vuit projectes (!), que per estabilitzar la platja cal construir un dic exempt (és a dir, separat de la costa) a la zona central de la platja i un altre de submergit a la zona sud. També es preveu l'enderrocament de 2.500 m² de passeig marítim al sector de ponent, projecte que representa la desaparició d'un aparcament, de les instal·lacions subterrànies del Club Nàutic, del monument a la sardana de Domènec Fita i d'uns quants jardins, en un intent que la platja recuperi el seu espai natural; un espai que, en línies generals i en situacions habituals, sempre l'hem vist ocupat igualment per terra ferma. El debat està servit i durarà. Ajuntament, entitats locals, el Centre d'Estudis Avançats de Blanes,

>> La platja de Lloret de Mar.

ACN - LOURDES CASADEMONT

pescadors experimentats i persones solvents han posat el crit al cel i han dit que no, que és pitjor el remei que la malaltia. Tenim temps per pensar-hi. El més curiós és que quan demanem alguna cosa important, les autoritats superiors ens la fan regruar, i quan no la demanem, la conceben *motu proprio* i ens l'encolomen vulgues que no. La compenetració, en aquest país, és extraordinària.

LA CERDANYA

erola simon

Parlar d'El parlar de Cerdanya | El dia 15 d'abril passat es va presentar a l'Arxiu Comarcal de la Cerdanya el llibre *El parlar de Cerdanya*, dels autors M. Figuera, A. Montané, A. Figuera, E. Quílez i S. Vigo. Es tracta d'un llibre que recopila mots, frases fetes i refranys propis de la parla cerdana, i que també inclou una bona anàlisi dels aspectes gramaticals i fonètics d'aquest dialecte, tècnicament anomenat *català septentrional de transició*.

El recull vol ser una primera pedra per salvaguardar, en paper, un parlar propi de muntanya avui quasi perdut.

Els profunds canvis socials, econòmics i tecnològics experimentats per la comarca durant les darreres dècades, i també els canvis físics derivats de l'obertura del túnel del Cadí, han ajudat a diluir aquest dialecte en el català central esdevingut l'estàndard. Mots com *borromba*, *enxurmar*, *tartallotge*, *desset*, *colflinca* o l'expressió *buscar migdia catorze hores* són petites perles que a poc a poc es van perdent, s'extingeixen i només quedaran en els reculls dialectals o en algun personatge de ficció de la nostra literatura més estimada. Per a aquells que el vulguin tastar, el català septentrional de transició sàpiguen que és també el propi del personatge del pastor de l'exquisida novel·la *Solitud*.

150 anys de bombers a Puigcerdà | El cos de Bombers de Puigcerdà celebra enguany 150 anys de vida. Es tracta d'un cos de voluntaris nascut a l'emparrada de l'Ajuntament de Puigcerdà l'any 1861, encara que es documenten serveis d'extinció d'incendis des de molts segles abans.

Els bombers del 2011 han volgut celebrar l'efemèride amb un extens i participatiu programa d'actes, que inclou la presentació del llibre *150è Aniversari, Bombers de Puigcerdà 1861-2011*, de Pere Valiente, una quina al pavelló, el VII Concurs d'Excarceració dels Bombers de la Generalitat, una caminada popular per la sèquia de Puigcerdà i una exposició de foto-

>> Joan Planella, quan era l'alcalde de Puigcerdà, entregant la placa d'or de la vila al cap de bombers de la població.

ACN - FERRAN GARCIA QUERALT

grafies històriques del cos, entre altres actes repartits al llarg de l'any.

La gent s'aboca a aquestes activitats amb alegria. Sense anar més lluny, la caminada per la sèquia de l'1 de maig passat ha aplegat quasi 200 persones. Fent cua per l'esmorzar que ens van oferir al final del recorregut, vaig sentir que una dona exclamava a propòsit de la participació: «Quanta gent!... És que els bombers te'ls estimes». Aquella dona tenia tota la raó, i condensava amb el seu comentari la gratitud que sent la població per un servei de primera necessitat fet per persones que comprometen el seu temps i la seva vida de manera valenta i altruista. Doncs per molts anys!

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

La mirada maragalliana | A partir d'ara, els viatgers que visitin el Ripollès podran, si ho desitgen, abocar-hi una mirada maragalliana. Joan Maragall, que va morir enguany farà cent anys, tenia el costum de passar les vacances a casa nostra amb la seva família, aprofitant la línia de tren que, a partir de 1880, va unir Barcelona amb Sant Joan de les Abadesses i permetia als estiuencs desplaçar-s'hi. Durant aquelles estades estiuencs el poeta, un dels

noms cabdals del Modernisme, intel·lectual polièdric i compromès, magnífic traductor i excel·lent articulista, va compondre algunes de les seves poemes més conegudes, com *La vaca cega* o *A Muntanya*, i s'hi inspirà per recrear *El comte Arnau*.

Amb l'ajut del magnífic opuscle recentment editat els visitants podran recórrer els indrets de Sant Joan, Camprodon o Núria que el poeta va immortalitzar, mentre escolten la veu poderosa de l'autor. L'allau infinit de mots amb què el món actual ens colga fa que sovint negligim el batec somort però incessant dels poetes, però la seva «paraula viva» continua disposada a ajudar-nos a desentranar el que veiem, a interpretar més pregonament la realitat. El dia de presentació de la ruta literària van assistir a l'acte diversos membres de la família Maragall, entre els quals destacariem l'expresident de la Generalitat, i tots plegats van seguir un itinerari emotiu i concorregut.

Marian Font, un trosset de La Lira | Hi ha llocs màgics que perduren dins la memòria d'un poble. A Ripoll, si pronuncieu *La Lira*, hi ha qui us evocarà encara un teatret minúscul però entranyable on, durant dècades, es va escenificar l'activitat teatral. Aquest indret va ser enderrocat per construir-hi un altre tipus de proposta arquitectònica, però s'hi ha servat un petit espai al qual s'ha assignat un contingut cultural, i han decidit batejar-lo amb

el nom d'un vilatà que va fer molt per l'art de Talia. Marian Font era quec, s'entrebancava constantment, però dalt de l'escenari no s'equivocava mai: havia superat el seu defecte a força de voluntat i constància tot fent teatre, la seva veritable passió. Home molt actiu, va ser vicepresident de l'Orfeó, conservador de la Biblioteca Mata, impulsor dels gegants, restaurador de la Festa dels Elois i recuperador de la dansa dels clavells, director d'una escola de declamació i... autor, director i actor. Personatge eclèctic, en morir l'any 1952, en reconeixement a la seva decisiva aportació, l'agrupació teatral de la població va decidir emprar el nom de qui n'havia estat l'ànima, nom que encara avui manté i que, en ressuscitar-lo a cada muntatge escènic, ha fet que continuï viu dins la nostra memòria.

>> *L'exposició sobre Maragall recrea el menjador de casa seva.*

ACN - ELISENDA ROSANAS

>> *Representació d'El comte Arnau a Sant Joan de les Abadesses.*

SERRAT - ANNA PAGESPÉTTI

SERRAT - ANNA PAGESPÉTTI